

V I R O .

FRAGRANTISSIMÆ. QUONDAM. FAMÆ.
EXQUISITISSIMÆ. PRUDENTIÆ.

ET.

INNOCENTISSIMÆ. VITÆ.

T O B I Æ .
R Ö S N E R O .

ORDINIS. APUD. WSCHOVENSES. CONSULARIS. SENIORI.

DUM. VIVERET. SPECTATISSIMO.

ÆDIS. SACRÆ. CUI. A. PRÆSEPI. CHRISTI. NOMEN. EST.

ANTISTITI. ID. LOCI. DEXTERRIMO.

PRIMÆQUE. CAVEÆ. MERCATORI.

A. MDCC. XVII. KAL. MAII. FATO. SUO. PERFUNCTO.

VI. NON. MAII. QUIETORIO. SUO. ILLATO.

BELLIS. PESTE. RAPINIS. INCENDIIS. ET. IMPOSTURIS.

AFFLICTISSIMO.

MERITIS. PRÆCLARISSIMO.

VITA. LONGIORI. SI. FATA. SIVISSENT. DIGNISSIMO.

AMICO. NON. E. MULTIS. ET. SENI.

IPSA. CANITIE. VENERABILI.

ANNUM. ÆTATIS. LXXIII. SUPERGRESO.

MERITORUM. IN. SE. COLLATORUM. MEMOR.

MONUMENTUM. QUOD. EXSTRUERE. POTUIT.

NON. SINE. DOLORIS. VULNERE. POSUIT,

NOMINIS. RÖSNERIANI. BENE. OLENTISSIMI.

CULTOR. OBSTRACTISSIMUS.

Ant. de A. fol. 9. 27

BEATI. RÖSNERI.
PIGNORIBUS. LECTISSIMIS.
FILIO. UNICO.
FILIABUS. DUABUS.
EARUMQUE. MARITIS.

NEC. NON.

IN. SPEM. PATRIÆ.
DECUSQUE. ET. ORNAMENTUM.
FAMILIÆ. SPLENDIDISSIMÆ.

ADOLESCENTIBUS.

NEPOTI. UNI.
ET. NEPTIUM. QUADRIGÆ.

HOC. QUICQUID. EST. MONUMENTI.

GENITORI. SOCERO. ATQUE. AVO.

DESIDERATISSIMO.

ERECTI.

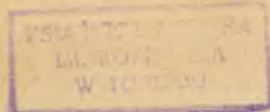
PERPETUUM. IISDEM. OMNIBUS. ET. SINGULIS.

FLORIDISSIMÆ. FELICITATIS. VER.

EX. ANIMI. SENTENTIA.

EXOPTANS.

OFFERT. AUTOR.

Virorum, de Egregio publico egregiè meri-
torum, Memoriam, ab Oblivionis Nocte
vindicare, eorumque Vitam, inter Laudes &
Præconia actam, ad seram Posteritatem, si qua
futura est, transmittere, non Pietati solùm mini-
mè fucatae conveniens, sed & Consuetudini, à
summotis longè Ætatibus, apud plerasque Gen-
tium receptissimæ, consentaneum est. Hòc enim
ipso fit, ut & grata erga piè defunctos, Mens, ceu
fas est, declaretur, & suus Virtuti Honos, quem
perpetuum & individuum Sibi Comitem dele-
git, quoque nunquam temerè denudanda, de-
fraudanda nunquam est, decernatur. Quid?
quòd hòc Pactò omnes & Singuli, quotquot fru-
gi sunt & bonæ Mentis Possessores, ad Æqui &
Honesti, Recti & Decori Tramitem, Gradu in-
defesso calcandum, tacito quodam Instinctu in-
citantur quasi & invitantur, qui verò maligni ma-
levolique, & quid Æra Lupinis distent, nescii
sunt, quodque suspicere debebant, altò quodam
Superciliò despiciunt, & Dente Theonino ro-
A dunt,

dunt, ut resipiscere, in Seipfos descendere, & ad Frugem se meliorem recipere discant, alliciuntur atque inflammantur. Quin & admonentur, quàm iniqui in eos, in quos Criminationis & Obtrectationis suæ Rabiem, evomere non dubitârunt, exstiterint.

Meruit sanè si quis alius insigniter admodum de Egregio quod apud VVschovenses in Majori Polonia floret publico, per Annos bene multos, antiquâ quondam Virtute & Fide Vir, TOBIAS RÖSNERUS, Ordinis id Loci Consularis Senior gravissimus, & Aedis illic Sacrae à Præsepi Christi denominatae, Antistes præfulgidus, nec non primæ Caveæ Mercator, utpote qui demandatis Sibi Muneribus splendidissimis, tantâ præfuit Fidelitate, Dexteritate tantâ, ut non solum Laudis Adoream meritissimo id propter suo hinc reportaverit, sed & vel Cordatissimo circumspèctissimoque curvis Successori, Æmulationem utrinque difficillimam, reliquerit, Palmam sanè dubiam reddere possit. Id quod, si aliunde non liqueret, satis evidenti certè profectò omnique Exceptione majori Testimonio, Rerum Domi feliciter, fideliter foris gestarum, ipsi esse posset, ardentissimum sui Desiderium, quod apud omnes, quibus Cor sapit, & quibus in Notitiam ipsius penetrare licuit, post Fata reliquit. Colligere enim licet ex Indiciis haud obscuris, Partium ipsum Rerumque suarum ad Invidiam usque fuisse satagentissimum, siquidem Nemo quisquam in Civium VVschovensium Numero admodum populoso reperitur, qui non subductum præter omnium Vota, viventium Numero, RÖSNERUM, copioso Lacrymarum spissè fluentium Imbre lugeat, Votisque ab omni Simulatione alienissimis exoptet, ut, qui eximitis, dum Vitâ frueretur Documentis sat abunde probatum dedit, se ab omnibus, Regentes quæ decent Virtutibus fuisse instructissimum, in Vitam, si fieri possit, redeat, & Muneribus, quæ dexterrimè, ad ultimum usque Vitæ Halitum administravit, communi proporrò Emolumento, fungatur.

Ea

Ea namque est ingentium Bonorum Indoles, ut, quò dulcius dum possidentur, recreant, hinc amissa postmodum crudelius affligant. Ea insuper Virtutis est Conditio, ut viventibus, à quibus possidetur Hominibus, parvi æstimetur & vilis censeatur, post Fata verò eorum, magni fiat, & in pretio habeatur. Ea quoque Laudis, Unguento fragranti similis est Ratio, ut non vivos tantum, sed & defunctos, & dudum Terræ insepultos comitetur.

Quantum ad Me, & injurius haud dubiè in Amicitia Leges, & malum Nomen forem, invisam juxtâ ingrati Notam, quam omni à me Studiò & Operâ amoliendam esse reor, certò certius incurrerem, nisi si RÖSNERO Ego meo, aliquam in Mnemosynes Fano Tabulam suspenderem, eique, cum aureum aut marmoreum, quò omninò dignissimus est, nequeam, chartaceum tamen, idque minimè ruinosum Monumentum exstruerem, ut vel sic odoratissimam ejus Famam, Memorie Peplo intexisse, Tumulo ipsius, More antiquo, Rosas, ex Merito, aspersisse, Odorem de Eo non ingratum diffudisse, & Unguentum quoddam fragrans pollingendis Ejus Exuviis attulisse videar.

Hoc ipsum dum molior nihil quidem magis in Votis habeo, quàm ut meras hinc Rosas loqui possem, at verò, commodum mihi isthæc scribenti in Mentem venit, quàm alienus Beatus ille RÖSNERUS, Superùm Choro annumeratus, dum Spiritum duceret, ab omnibus Verborum Phaleris, & Lenociniis fuerit, quàmque Purpurissum, pro eo quo fuit Candore, nunquam oluerit. Indeque hoc minùs phaleratis purpurissatisque

Ver-

Verbis, quæ vel Fucum, vel Ungves admorfos
sapiant, nunc quidem opus mihi esse existimo,
quò magis Eum, cujus hîc Vitam descriptam si-
stimus, id Genus Verba fuisse exosum, apud ple-
rosque omnes constat, quibus Virtutes ejus mi-
nime ceruffatæ innotuerunt. Et quanquam non
præter Rem vereor, ut Ære meo penitus hac Ra-
tione exire, Nomenque meum omne expedire
possim, satis tamen præclare mecum actum opi-
nabor, Metamque attigisse mihi videbor, si vel
aliquà gratæ Mentis Characterem, erga Virum,
omnibus charum, molestum Nemini, exposue-
ro, simulque quâ decet, caverò, ne Fraudis ac In-
tertrimenti quid, Fama ipsius perenniviva, vel per
Incuriam meam, vel Temporum, denique Inju-
riam patiat. Brevi proinde Stylô & Filô, Vitæ,
laudabiliter & ad perfectissimæ Virtutis Normam
ab Ipso exactæ Decursum in præsentia adumbrabo,
eamque rudi, quod ajunt, Minervâ percensebo.

*Satum autem, ut à prima veluti Plantatione, & ab ipso quasi
Ortu exordiamur, Hortoque hujus Mundi, Spinarum fertili, sterili
Rosarum, insitum esse accepimus, A. Æ. C. MDCXXXVII. ipsis Ka-
lendis Januariis. Natalis ipsi Hortus obtigit, felicissima illa optimo-
rum quorumvis Ingeniorum Cultrix, & feracissima eorundem Planta-
trix, nec non Virtutum candida Æstimatrix, quæ Camporum alias
Elystorum Nomine venit, & quam, cum Regionum Europæarum Ocel-
lum, tum Musarum & Elegantiarum omnium, amœnissimum quoddam
Viridarium, non ab Re dixeris, SILESIA. Editus enim in hanc
Lucem est Svebosii, quod Oppidum Regionis commemoratæ cense-
ri solet,*

*solet, haudquaquam ignobile. Satorem, Plantatoremque, fortunatis-
simâ quâdam nascendi Sorte, nactus est Patrem Sibi cognominem, Vi-
rum, Antiquitate Generis, Celebritate Nominis, & Dignitate Existi-
mationis undiquaque Eximium, TOBIAM RÖSNERUM, Præ-
dii, cui Mühlbachio Nomen, in Circulo Svebosiensis siti, Principalis
Trebenitiensis Foundationis, Feudatarium Possessorem, & Cæsareæ Re-
giæque Civitatis, Svebosiensis, Consulem Primicerium. Matrem verò
veneratus est Matronam rarissimi atque inusitati prorsus Exempli, ELLI-
SABETHAM Natalibus BERNHARDIAM, præsigne Sexûs
sui Ornamentum. Majores utriusque Stemmatis si quis sciscitetur, ni-
hil planè in iis omnibus vel ipse Livor edax, adinveniet, quod carpi
mereatur, sive enim Ortum ipsorum, sive Vitam, sive Fortunam, sive
Res denique benè & præclare gestas spectes, nullibi non Honoribus illos
ditissimos, affluentissimos Gloriâ, fuisse, liquidò patebit.*

Non secus ac Rosa, sive Colorem varium, si-
ve gratum Odorem, sive Comam Oculis abblan-
dientem, sive Succum non insipidum, sive Folia,
Ordine concinno disposita, sive Acerum, sive
Salgama, sive Ungventum ex ea præparatum peni-
tius contempleris, Florem se nobilissimum, inque
Re medica laudatissimum, imò Florum Regi-
nam, & Oculorum Nariumque Delicium, pro-
dit probatque, ita, si Roesnerianos Majores Ani-
mò tecum exputes, nihil non Laude, nihil non
Commendatione dignum ubique se offert. Hor-
tum hîc mihi aliquem eumque cultissimum, &
varii Generis Floribus cumulatissimè obsitum &
obseptum, cum Epigraphe: **EXCULTUS UBI-
QUE;** intrare videor, dum Majorum Roesneria-
no-

norum, ad quos me devolutum sentio, injicienda est Mentio, ita omnia undiqueversum, odorata, fragrantia se mirum quantum exhibent omnia.

Avum scilicet Paternum coluit Virum Consulari Dignitate & Prudentiâ non triviali, in Urbe Suebosiensi effulgentem, JACOBUM RÖSNERUM, Aviam verò ejusdem Lateris, honestissimæ Gentis & Mentis jubare eminentem Fæminam, EVAM, Genere BUSCHIAM. Materni verò Stemmatis Avum indeptus est Virum, Meritorum Gloria, & Usu Rerum benè gerendarum, nulli postponendum, MARTINUM BERNHARDI, Collegio Consulari in Urbe Electorali Züllichoviensi, adscriptum, nec non Ærarii Præfectum, Prætozemque Aulicum, quaquavorsum nominatissimum. Aviam autem illius Lineæ, Fæminam multò Virtutum Ornamentò enitentem habuit, MARGARETHAM, natam JRMISCHIAM, Sexûs sui Margaritam.

Ab hisce Majoribus & Parentibus, Famæ, Vitæ, Morumque Integritate non vulgari coruscantissimis, & Sangvinem duxit, & Indolem hæreditario quasi Jure hausit sagacissimam, Virtutumque pulcherrimarum capacissimam. Ac primùm huic Luci erat expositus, nihil Parentes ipsius Laudibus jam suis maçtati habuerunt prius, antiquius nihil, quàm ut Filium Illi suum, Fonte lustricò Ecclesiæ Christianæ, quæ & ipsa Rosarium quoddam est, illicò lustrari, à Maculis Peccati primigenii, Singulos nos deformantibus purificari, roseo item & purpureo Christi Sangvine purpureum quasi fieri, eoque, tanquam vitali cœlestis Gratia Succo, perspergi, irrorari & irrigari sinerent, non immemores, Servatori eundem suo, qui

qui & ipse Rosa in Sacris appellatur Pandectis, esse imparem, Floremque siccum & exsuccum, quod Puritatem nativam, ingenitamque Innocentiam, nulli Mortalium per Naturam adhærentem, attinet, quo ipso factum ut instar Rosæ explicatis apparuerit Foliis. Ingenii dein peracris, addiscendis Artibus Liberalibus perhabilis, & in ipsis quoque, quod ajunt, Herbis, maxima quæque minantis, Stricturas, maturè ostentavit. Ostentavit maturè, & intra ipsa quasi Fasciarum Ligamenta, in Ortus exsurgere suos (ut cum Tragico loquar) Semina generosa, & è Squilla, quod in Proverbio est, non nasci Rosam. Pensi id, non susque deque habens uterque Parens, ut erant Pignoris istius sui amantissimi, & Perspicacitate non protritâ præditi, nihil quicquam in Se desiderari passi sunt unquam, quod Educationi prudenter & solerter instituendæ, quoque modo adminiculari, opitularique posse videretur, non ignari, quantum Præsidii, Momenti quantum, in recta & ingenua Educatione situm sit.

Enimverò, quod Hortis plerumque Usu venire novimus, ut jam Frutex, Rosæ Parens, Opinione citius exarescat, jam ipsa Rosa Venustatis & Decoris omnis Compendium, Spem præter, Marcorem contrahat, & Frutici suo immoriatur, ita quoque ex insperato accidit, ut durissimam admodum RÖSNERUS, in tenella adhuc Ætatula constitutus, experiri cogeretur Sortem. Patre enim, firmissimâ in Terris Destinâ, necdum quadrimulus, destituebatur, & Orphanis, quorum Conditio non potest non esse acerbissima, deploratissima, aggregabatur, & suo,

& Matris suavissima amarissimo, immanissimoque Dolore, quem atrocissimum istud Vulnus utriusque inflixisse, quis est, qui in dubium vocare audeat? In Viduitatem, quâ nihil tristius excogitari, dici nihil potest miserius, conjectam se redactamque videns Mater afflictissima, sollicitissima, omnesque simul Curas educandi illius, quem assiduis quæsitum Votis, feliciter pepererat, ad Se unam videns devolutas, Educatricem, ut erat Sagacitatis non proletariæ, providam egit & sedulam, nihilque eorum intermisit supinè, quæ Officii Ratio exigere videbatur. Quare omnes in id unice nunquam non intendebat Nervos, ut, quem Patre orbem videbat, dolebat, Sibi, suoque Ingenio ne per Momentum quidem relinqueret, suæque ipsum Spontis nunquam esse sineret, Frena illi neutiquam laxans. Cùmque non nesciret, fieri nullò negotiò posse, & indies fieri, ut qui meras, Puer, Rosas, spirare videbatur, obherescat, silvescat, & Spinis se induat, irremisso allaborabat Studiò, summoque accurabat Opere, ne idemmet Sibi quoque in Educatione Filii, quem charissimum amantissimumque habebat, eveniret, aut ex vero insimulari posset, socordem se & desidem in educando illo exhibuisse, idque hoc magis, quò minus ignorabat, eam Puellarum æquè ac Puerorum Animos, servare ut plurimum Imaginem, quam ii, quorum sub Tutela adolevere, impreserunt, perinde, ut Arbores & Flores, eum plerumque retinent Statum, quem à Cultoris sui Ductu Flexuque primùm accepere. Quid verò ad hæc noster? Is frugi se Gnatum probaturus, non refractarium, non immorigerum, non Frena mordentem, non contumacem, non cervicosum, aut dicto se minus audientem præbere, sed Matrem, quoad in vivis erat, reverentissimè colere, eique, quâ decet Promptitudine, obsequi, quin iussa ejus citius quam præcepisset penè, exsequi.

Culturæ atque Institutionis per Ætatem lubricam factus capax, Fidei & Disciplinæ solertium quorumvis Cultorum, & Pædotribarum, maturè à Matre fuit commissus, Scholæque, fabrifiendis

dis ex impolitis Lignis Apollinibus & Mercuriis, quin & effigiandis, è Spinis acutissimis, Rosis, adinventæ, admotus, non sine Spe omninò nulla, Scipioni eum aliquando firmissimo, & delenifico Solatio Matri, ex præmaturo Mariti desideratissimi Obitu, mirificè confusæ, & insolabiliter eum deploranti, futurum, solidissimè illam exhilaraturum, viridemque ipsi & lætabundam Senectutem effecturum esse. Istanc de se conceptam Spem adeò non elusit aut frustravit, ut potius Scholam semel ingressus, spinosum omne actutum deponeret atque exueret. Efflorescere ab eo Tempore, Doctrinas saluberrimas, optimosque Mores, non secus ac Rosa Guttas rorulentas imbibere, utrobique cultior cultiorque, & semetipso indies ornator, floridior indies evadere, nec Florem solum, Folia, veluti Rosa quædam lætiùs latiùsque explicans, pulcherrimum indipisci, sed & Odorem de se longè fragrantissimum, spirare cocepit.

Cùmque reliquos, Ætate Sibi suppare Sympalestritas non tam sequi, quam antegredi, penes Animum constituisset, Speciminibus Diligentiæ suæ non unis, quo erat Ingeniù velocissimi felicissimique Acumine, præditissimus, omnibus iis, quorum Informationibus & Instructionibus adjuvabatur, immane quantum se approbavit, eosque Sibi totos propitiavit, Commilitones verò longissimò post se intervallò reliquit, iisdem non tam exæquandus quam antefendus. Pietatem imprimis, principe inter Virtutes omnes Loco reponendam, & Choragium inter eas ducentem, quâ incontaminata est, sectari, indefessus studuit, eamque adeò Curæ habuit & Cordi, ut ab uno solius DEI nutu, penderet totus, &

totam se, ad Voluntatem ipsius, Matrem Sibi hanc Viâ præeuntem videns, componeret. In Cultu DEI, & Precibus, quæ Ecclesiæ Arma sunt, ad DEum ardentissimè fundendis, perditus erat & pernox, eique soli confusus, de paterno ipsius Amore, hoc minùs indubitavit, quò egentiore hujus, se, paternâ, cui nihil in Rebus humanis conferendum, Curâ, destitutum, subintelligebat. Ex quo non potuit non fieri, ut firma ipsius in DEum Fiducia, magis magisque corroboraretur, & majora subinde Incrementa caperet, quandoquidem Verbi divini Amore imbutus, & incensus, Notitiam DEI, non tam ex admirabili Rerum naturalium Contextu, quàm ex ipsis sacratissimis Literis, divinisque adeò Tabulis hausit, quin & Apis florilegæ More, Melliginem sibi quandam, ex inexhausto divinisimorum illorum Pratorum Myrothecio, comparavit. Nec DEum solùm ritè cognoscere, sed & ritè cognitum, ex æquo colere & venerari, satagebat, duobus hisce summis Capitibus, tanquam geminò eoque indubiò Fulcimentò, Fidem & Pietatem Christianam niti, sufficienter edoctus.

Quantum ex hisce Crepundiis & Præludiis, nihil non magni rarique pollicitantibus, & communem Sortis humanæ Mensuram supergressis, Gaudii, Solatiique quantum hauserit Mater, exquisito aliàs Luctu, & Dolore decumano, tota tota perfusa, breviori Verborum Paratu enunciari non potest. Erecta extra Controversiam hæc talia inaudiens, allecâque in eam fuit Spem, fore, ut præceptam Animi Destinationem, piam sanè, minimèque vituperabilem, frustraturus non sit, quin potius ex Assè illi responsurus, Præconemque Verbi divini, Temporis Successu daturus. Nimirum, ut in Oculis eum semper habebat & De-

liciis, ita non melius consultum perspectumque ipsi esse posse autumabat, quàm si illum ipsum, quem à DEO sibi donatum pernoverat, eidem redonaret, & non Mercaturæ, nec Politicæ, sed, quo erat exstantissimo Pietatis nec fictæ nec pictæ, in DEum Zelo, & propensissimo in Mysteriorum divinorum Dispensatores, Affectu, futuris Ecclesiæ Usibus destinaret, ut Gregem aliquando DEI sibi committendum, pascere posset, & salutaria ipsi Dogmata, Cathedram Ecclesiasticam animando, proponeret & propinaret.

Injecerunt quidem se Obstacula aliquamulta, quæ in excolendo AA. LL. Studio, feliciter & incitatissimo Cursu progredientem, & Spem, Expectationemque Matris non temerè conceptam, explere gestiientem, non tam revocare à Proposito, quàm prorsus abstertere atque abstrahere conabantur, is verò, omnibus his nihil territus, & Tela, quam pertexere aggressus erat, tenacissimè inhaerescens, alacriter in percurrendo Stadio pergebat, Spei & Fidei in DEum innixæ & infixæ plenus, serenior sibi Fortunæ prosperioris Auram, tandem aliquando affulsuram. Neque Spes hæc ipsum sua fefellit. Quamvis enim Fortunam admodum novercantem aliquandiu fuit expertus, adeò quidem, ut per immitte Bellonæ Flagellum, quo Patria tum affligebatur, & epidemium longè latèque serpens, sæviensque hinc inde, pestiferæ Luis malum, nec non crudelia Fata, quæ Ecclesiam, puriora Verbi divini Dogmata, tanquam Cynosuram Fidei & Vitæ unicam, instar Fili cujusdam Ariadnæi sequentem, à Christo Nomen gerentem, & à Foris Scoriisque Impuritatis, repurgatam, citra Intermissionem id Temporis diruebant, nullibi ferè Locorum, tutò aliquantisper subsistere potuerit, sed Necessitatem jam huc jam illuc ultrò citròque migrandi, subire adactus fuerit, non defuit tamen, qui per Numinis Providentiam, succedaneas

Parentis demortui Partes ageret, atque obiret, & in tanto Rerum An-
cipitio constitutum, Consiliò saluberrimò sublevaret, ita quidem, ut
quicquid ipsi per acceleratum Parentis Obitum, illatum fuit Calamitatis
& Infelicitatis, vicariâ ejus qui nominandus jam à Nobis est Curâ, sic
satis refartum fuerit & compensatum, adeò compensatum, ut vix ger-
manus Pater, plus prestare Filio à Se genito, aut abundantius persolve-
re possit. Fuit autem is, Vir, Amplitudine Munerum quæ gerebat,
multum venerabilis, & Juris Peritiâ, qua mirè pollebat, oppidò præ-
stabilis, **ELIAS BESCOVIUS**, Jucus famigerabilis, Serenissimî
tum Electoris Brandenburgici, in Fortalitio Cüstrinensi, Advocatus Ca-
meræ & Præcticus primipilus, nec non Electoralis Civitatis Züllichov-
viensis Consul & Syndicus, Meritis præclarus, qui **RÖSNERI** nostri,
Orphanis tum, jam Cælitibus adscripti, Sororem natu Secundam, Ma-
trimonii Vinculis sibi adstrictam habebat. Affinem Ille suum, non obi-
ter dilectum, ne periclitandum fors haberet, & à cæpto desisteret, &
Hospitiò excepit & Convictu, eique benignè & humaniter habito, Cu-
râ, Inspectiõne, & Munificentiâ quæ ad paternam proximè accedebat,
tantum Malagmatis & Delinimenti attulit, ut & Cicatricis suæ, crudæ
adhuc licet & cruentæ, dememinisse potuerit, & cur ereptum sibi Pa-
rentem conqueretur, Cause parum vel nihil invenerit.

At verò recruduit Opinione citiùs, Vulnus,
quod nonnihil coaluisse, & Allevamenti quip-
piam accepisse videbatur. Etsi enim in Phronti-
sterium Züllichoviense intromissus, in Cultores,
hoc est, Morum & Ingeniorum Formatores, non
spernendos, promovendisquæ Juventæ Commo-
dis, & aptissimos & studiosissimos, propitiò quo-
dam Fatò inciderit, & Progressus illic non pœni-
tendos fecerit, non licuit tamen ipsi esse tam felici,
ut ultra Annos bisbinos, ipsorum Curâ &
Do-

Doctrinâ, quibus demandatus fuit, frui potuerit,
nam & per omne illud Tempus, quo ibidem ob-
hæsit, ambiguâ Belli gravissimi Mole circumcirca
cinctus, & hac ipsâ tandem Sedem mutare, & aliò
se recipere non præter Dolorem fuit adactus. Ni-
mirum, ut Spes & Res Mortalium omnium, fragi-
les sunt & labiles, ita, bellicis Procellis magis ma-
gisque ingravescentibus, publicum quasi Justitium
Docentibus Discipulisque omnibus, indici, &
Musis Gratiisque omnibus colligentibus, Malo-
rum quædam Ilias omnium Cervicibus impen-
dere, nec non extremum cuique Periculum im-
minere videbatur. Factum proinde est, ut irrigui
illi Munificentia Rivuli, quibus intra Lares Affinis
sui, non tam perspersus & inundatus, quàm totus
permadidatus fuit, unâ cum limpidis Aganippes
Fontibus, penitus sibi obstruerentur.

Eò scilicet usque Furores Martii processerunt, ut dilaudatus modò
BESCOVIUS, infinitarum Molestiarum, quibus, ob Fascium Consula-
rium Fasces, tanquam decumanis quibusdam Fluctibus, totus adobru-
tus, & nullò ferè Momentò immunis erat, pertæsus, de Asylò aliquo co-
gitare, & quam Vitæ Fortunæque habebat Sociam, in Itineris quoque
Sociam assumptâ, clanculum se, turbidissimis illis Belli Nubilis, subdu-
cere, necesse habuerit, electis in Præsidium conterminis Regni Poloniæ
Finibus, ad quorum Sinum, tanquam Portum aliquem, solorum Pe-
dum Ope, appulit, relicta tantisper, dum, qui Fugam sibi imperaverant,
creperi Tumultus, nonnihil deservissent, Domi Ancillâ, quæ tamen &
ipsa circa Noctis Meridiem, postridie ejus Diei, in Fugam se dare fuit co-
acta. **RÖSNERO** quoque nostro, jam Securitatis, nullis amplius Tem-
pesta-

pestibus exposita, participi, tandem illinc avolandum, & ad Iesquilapidem, Crancigium versus, exulatum fuit abeundum.

Atque hic videre mihi videor Fruticem quendam, Rosis, cumulatim, & Agmine quasi facto ex se prorumpentibus, confertissimè obsitum, continuòque Ventorum Impetu, diu multumque lacessitum, vegetum tamen, & illæsum, addito Lemmate: NIL TERREOR ISTIS; Neque enim perterrescebat Noster, qui Cognomentò meras spirabat Rosas, Asperitate & Diritate Fatorum prælibatorum, quorum crebrò Assultu fuit conquassatus, neque Animò, Patriâ extorris, & in Exilio constitutus luctuoso, concidebat, sed ad Numen divinum Oculò respiciebat irretitò, indubitato sperans fore, ut pro Bonitate & Providentia illius, sibi cognitissima perspectissima, ad Fastigium aliquod, ubi tutò consisteret, pertingere, atque ab infelicibus illis dirorum durorumque Arietibus, ipsis Spinis acutioribus, nonnihil respirare posset. Quinimò, ceu Rosa Colorem, quo semel est imbuta, nec migrare solet nec mutare, non enim si rubra est, albescit, neque, si alba, rubescit, ita quoque Is, inter medias Tempestates & Procellas, quibuscum conflictabatur, semper idem, sibi que semper constans fuit deprehensus, promptus, paratusque, ad sustinenda & exantlanda omnia, quæcunque Supremum de se Numen, à Cujus solius sponte Res humanæ reguntur, statueret.

Cete-

Ceterum, tantum abest Spe ipsum suâ fuisse defectum, ut post paulò, tanquam DEus ex Machina ipsi apparuerit, Vir, Honestate Generis, & Famæ Integritate, perquam laudabilis GEORGIUS SEELE-
RUS, Regiæ Civitatis Meseritensis Consul, Meritis quàm plurimis perinchytus, Prætorque ab Annis haud paucis Regius, & Mercator primi Ordinis. Hic, ut Sororem natu majorem ROSNERI nostri, Fœdere sibi maritali habuit alligatam, iu non potuit non, tenerrimò tenacissimòque ipsum, Consilii Auxiliique indigum, Amore prosequi. Et verò prosequeretur, ita quidem, ut suis ipsum Inquilinis & Consalinis non invitus annumeraverit. Consecutus illic subsistendi Occasionem capillatissimam, nec omninò incommodam, in Sinu quidem de impetrata ea letabatur, Spem verò sibi nullam, quod unum in Votis erat, ulterius in AA. LL. Cultura progrediendi, ob insolitam & insolentem Martis Inclementiam, esse videns residuam, missò Apollini Nunciò, ad Castra Mercurii, etsi Latii Flores non desultoriè jam delibasset, transit, sub ejus Vexillo, Majorum suorum Exemplò, strenuè possideà militaturus. Illi ergò consecratus, & Sacris ejus, intra Aedes Affinis sui ritè initiatus, id unum erat sollicitissimus, ut in Mercuriali, quam exercere instituit Arte, Tyrocinia talia præstrueret, quibus solidi quid in posterum superstruere posset. Quare, ut in eam penitus introspiceret, ad Clepsidram aëlitabat omnia, & cum perspectum probè exploratumque haberet, quàm pretiosum Temporis irrevocabilis sit Dispendium, eò, omni allaborabat Nisu, Conatu omni, ut Mentem à Meta semel præfixa nunquam reflectens, nullam malè collocaret, aut inutiliter impenderet Horam. In Calligraphia imprimis & Arithmetica, quarum neutra Mercaturæ Consecranci, nisi Tiresia esse velint cæciores, carere possunt, intra Spatium Temporis non longissimum, quâ erat Ingenii Capacitate, Spatia confecit non exigua, subactumque prorsus se reddidit, edoctus simul, quâ Ratione Italico More Commentariensem agere, cum Laude possit, & alia in Rem suam apprimè facientia. Præsidiis hujusmodi instructus, Cælum
muta-

mutare secum conclusit, eò potissimum Fine, ut oculatior in Re Mercatoria, quam nec ab uno Homine, nec uno in Loco addisci posse, non ignorabat, evaderet, & Augmenta majora caperet. De Consilio autem eorum, quorum Voluntati resistere, nefas sibi semper duxit, Thorunium primum, Emporium in Prussia Regali, propter Vistulam situm, & varii Generis Mercibus instructissimum, nitidissimumque, non sine uberrima Necessariorum suorum Benedictione, comearvit, ad Lingvæ Polonicæ, cujus erat sitientissimus, Notitiam comparandam. Exactò hic non sine Fructu aliquo Temporis Intervallò, Lublinum, Emporium & ipsum, tractandorum Commerciorum Famâ celeberrimum, ab iis, quorum Sibi Voluntas instar Legis semper erat, salutare jussus, & Mercatoribus illius Loci florentissimis, ut in Accuratione Commerciorum, Operam ipsis navaret, iisque à fideli esset Ministerio, quàm enixissimè commendatus fuit.

Quod ipsis accidere Rosis solet, ut non omne illis æquè arrideat Solum, sed aliò lætius succrescant, segniùs aliò, id quoque RÖSNERO, cui suus post Fata etiam Honos constat, eveniebat. Intercessit Illi quoad hoc Commercii quid cum Rosis, à quibus Nomen mutuatus erat. Alius & ipsi præ alio arrisit Loco, quæ tamen singula ita peragravit, perreptavitque, ut non tam Animum Cauterii Stigmatè notaret, nec externum tantum Ædificiorum & Palatiorum, Arcium & Propugnaculorum, Splendorem, perlustraret, sed Incolarum Mores & Instituta, solidè pernosceret, rariora ubi vis Cimelia, missis cariosis, curiosè pervestigaret, & si qua Laude & notatu digna occurrerent, sollicitè perquireret, Prudentiam Mercatoriam probè

bè concoqueret, quæ Bono publico promovendo vel procurando utilia opinabatur, cum Curâ perdisceret, & Patriæ suæ redditus, cum Cultu & Fructu ad eam perveniret. Redux factus, de stabilendâ Domo & Familiâ, Consilia agitare, Remque Mercatoriam, & familiarem, propriò, quod ajunt, Remigiò, dirigere cœpit. Dumque nihil horum, sine Vitæ Fortunæque Sociâ, cum Successu exoptato fieri posse, vel ipsam Rerum Experimentiam, cui conciliandæ, temporis multum, multumque Diligentia consecravit, eamque, tanquàm Apis extra Patriam sibi collegit, Testem haberet locupletem, de Coniuge dispicere, & in Matrimonium descendere, secum constituit. Trahebatur autem velut jynge, & tantum non fascinabatur, harmonicâ illâ & flexicorde Morum Virtutumque Consensione, quâ eopse Tempore, dotatissima erat, Virgo, THEODORA WENDIA, ex Vetustissimâ, & quod mireris, ultra sesquiseculum, splendidissimâ Wendiorum Prosapia, oriunda, apud quam RÖSNERUS, jam intra Beatorum Contubernium receptus, Procum agere, facilè permotus fuit, non aliam dari temerè posse persuasus, quæ Spes ipsius & Vota, posset explere. Et verò hæc Ejus honestissima Vota, ex Asse sunt adimpleta, ita quidem, ut & admoderante Numine, & non abnuente Parente, quam ambiit & exambivit, felicibus Auspiciis Domum

E

duce-

duceret, & celebratâ A. MDCLVI. IIX. Kal. Martii, solenniori Ritu Festivitate Nuptiali, Matrimonium consummaret, tam bonâ tamque auspiciatâ, quod dicitur, Avi, ut nihil defuisse, quod ad summam Felicitatem optare habent Conjuges, videretur.

De cætero, cum VVendia pronubo Numine divino nuptum RÖSNERO data, non Virtutibus solùm propriis iisque tantum non omnibus, sed & Natalium juxtâ ac Majorum Splendore, rarissimò admodum Exemplò excelluerit, Operæ Pretium erit & illos siccò hîc planè Soccò non præterire, sed vel primoribus Eos Labris attingere. Agnovit quippe Parentem Exsplendescentiâ Nominis, & Prudentiâ verè Senili mirum in Modum conspicabilem, JONAM VVENDIUM, non ignobile Subselli apud VVschovenses Consularis Membrum, nec ignobilem illic Mercatorem, de quo non immeritò dubitare licet, Honorum fuerit ditior, an Divitiis affluentior, & qui suo ipsiusmet Exemplò didicit, at utinam non didicisset! Fortunam, quò felicior est, eò esse fallaciorem. Genetricem contrâ Fæminam, Virtutibus, quæ in sequiori Sexu censeri solent summæ & præcipuæ à teneris, quod ajunt, Unguiculis, asvesatam, ELISABETHAM, Profapiæ CARISLANÆ innexam. En! Natales VVendie, RÖSNERO maritate, quos vel ipsa omnia arrodens Invidia, rodere non potest. Sed Majores, Paternæ Stirpis, fors sciscis, atque anqviris? Dabimus & hos Avum igitur Stirpis hujus, fuisse illi scias, Virum singulari in Rebus obeundis Dexteritate Reipublicæ regundæ Prudentiâ, præluentem MATTHÆUM VVENDIUM, Fascium Consularium Moderatorem, Aviam, inter Laudatissimas Præstantissimam, & inter Præstantissimas Laudatissimam Matronam, MARGARETHAM, natam SCHULTZIAM, viduam LAMPERTIAM. Proavum, Virum, & Meritorum Gloriâ, & Fama Præstantiâ, nullo inferiorem, CASPAREM VVENDIUM, Consulem è primis, Fæmi-

Fæminæ, Natalium Virtutumque Ornamentis fulgentissimæ, ANNÆ, nata GAUNERSDORFFERÆ, Consortiò maritali associatum. Avum, Virum cum Prudentissimis Cordatissimisque quibusvis comparandum, MATTHÆUM VVENDIUM, Consulari & ipsum Ordini associatum, Maritumque, Fæminæ, nullis non Virtutum Muliebrium Axiomatibus præcellentissimæ, ANNÆ, ex prisco admodum, eoque præclarò, LAMPERTIORUM Sanguine, prognatæ. Soror quippe, Hæc fuit, Viri summè Reverendi, Nobilissimi, Amplissimi & Consultissimi, MATTHÆI LAMPERTI, J. U. D. Canonici VVratislavienfis, Archi-Diaconi Mega-Glogoviensis, & Præpositi Ratiborensis, qui, ut gratam sui apud Posteris relinqueret Memoriam, Monumentumque, portentosis Fabricarum Molibus, durabilius longè, longèque perennius sibi erigeret, non exiguam Divitiarum suarum, tenuioris Sortis & Fortunæ iniquioris Hominiibus, consecravit Partem, & ex irriguò Facultatam suarum Fonte, quo velut Torrente quodam inundatissimus erat, Rivulos aliquot, in paupertinos AA. LL. Alumnos, deduxit, Stipendia ipsis opima, promovendo eorundem Commodo destinata, per Tabulas ultimas delegando, hisque ipsis dispensandis, MATTHÆUM VVENDIUM, suis modò Titulis præsignitum, A. MDXLVI. constituit Patronum, permanetque adhuc dum, Vigore Testamenti, libera Rivulorum illorum, hodieque manantium, Evogatio, penes LAMPERTIANOS non minus quàm VVENDIANOS Hæredes. Enarratis sic & retextis Majoribus Paternis, qui RÖSNERIÆ, & Ipsi Beatorum Concilio jam insertæ, Decus non exiguum, si quid Rerum rectè intelligo, conciliant, Materni quoque, qui & quales fuerint, reticendi non sunt. Nec reticebimus & Illos. Avus maternus, BALTHASAR CARISIUS dictus, Vir fuit, Nobilissimus, Amplissimus, atque Experientissimus, Phil. nimirum & Med. D. à Praxi, quam vocant Medica, Mega-Glogovie, percelebris, Avia, CHRISTINÆ Nomine insignita, Fæmina, Matronalis Decoris Fastigium emensa, è MENZELIORUM Profapiâ descendens. Proavus, Nobilissimus & Ipse, Excel-

len-

lentissimus, Experientissimusque Vir, JOHANNES MENCELIUS,
Phil. & Med. D. Reipublicæ Mega-Glogoviensis Ordinarius & Practi-
cus perinchtus. Proavia, Fæmina, Dotibus omnibus frugi & honeste
Notæ Matronam consummantibus, apprimè, & ad Nitorem usque ex-
cultæ, ANNA è SENFLEBIORUM Genere non degenerare progenita,
& Viri Amplissimi, Consultissimique, MARTINI SENFLEBII
Jcti non incelebris & Officio Regio, in Ducatu Mega-Glogoviensi à Se-
cretis, Filia, Laudis Præconiò, siqua alia, dignissima.

Sed de his, quamvis longè plures, si anxie ve-
limus inquirere, nominari possint, plus satis di-
ctum habemus, nimis enim longum foret, & à
Proposito nostro alienum, si ulterius ascendere,
& prolixiores, in enumerandis WENDIÆ, nu-
ptum RÖSNERO elocata Majoribus, vel Sangvi-
nis vel Affinitatis Vinculò Ipsi annexis, esse velle-
mus, nec est, quod iisdem intra tam arctos Pagel-
larum Modulos, quibus quidem nos videmus in-
clusos, illi autem includi nequeunt, allegandis, di-
utiùs immoremur, cum Suos illi Encomiastas du-
dum sint nacti, & non tam ex Majoribus, quam
ex sola Virtute, & bona Mente, Gloria vera
emergat.

E Diverticulo itaque ergò his missis & præ-
tervectis, in Viam, unde defleximus nobis est re-
deundum, & RÖSNERI Matrimonium, quæ felix
illud fuit, quæque calamitosum, unà cum Munis
quibus exornatus fuit maximis, & Vitæ laudabili-
ter exactæ Exodiò, edisserendum, atque emetien-
dum. Felicitatem Conjugii Roesneriani colum-
bini

bini planè, quod attinet, duobus ea illis ex Capi-
tibus, in quibus Arx Deliciarum Amœnitatum-
que conjugalium posita est, & quæ Vitam Con-
jugum omnibus Numeris beatam conficere pos-
sunt, & consummare, venit æstimanda, continen-
tissimâ puta concinentissimâque Harmoniâ, &
lætissimâ Sobolis non unius, talique Conjugiò di-
gnæ, Geniturâ. Vidisses hîc insolitam prorsus in-
usitatamque Animorum Conspirationem, vidis-
ses ferventem, & indies quasi renascentem Amo-
rem mutuum, vidisses concordissimum Volun-
tatum Contentum, vidisses Fidem utrinque illi-
batam, amantissimum Sui vidisses utrumque
Conjugum. Mirificissimè videlicet concinebant
Mores atque Instituta Ipsorum perpetuò, ita cer-
tè, ut per ipsos XL. Annos, & quod excedit, qui-
bus summâ sibi invicem Concordiâ advixerunt,
alter non reperiret temerè, quod Jure de altero
conqueri, vel desiderare in eo posset. Incredibile,
nec contractiore Verborum Ambitu & Gyrò
circumscribi pote est, quantum exinde Gaudii,
Voluptatis innocentissimæ quantum, ceperit u-
terque, siquidem Maritus Conjugem sibi sensit,
blandis Laborum Onera Solatiis, diffidentem,
lurida Curarum Examina, depellentem, honestis-
simis Pectus Gaudiis replentem, jugi Virtutum
Exercitiò, continuam lætandi Occasionem præ-
bentem, se foventem, suspicientem, ad Nutum se
F illius

illius totam convertentem, Senectæ Onus non levissimum valdè allevantem, & perfectæ, Modisque omnibus absolutæ Conjugis, Ideam quandam repræsentantem. Conjux contrâ, Maritum habuit effusissimò se Amore prosequentem, Sinceritate neutiquam fucatâ complectentem, Partibus suis quoad ejus fieri poterat, nullibi non ex Asse satisfacientem, de accurandâ, ampliandâque Re familiari providentem, & Pietatem inprimis Mente seriâ, non fictâ, excolentem, ita, ut vix ullum temerè luculentius Conjugii suaviter & jucundè transacti, Exemplum, reperiri posse existimemus. Nec defuit huic Matrimonio, ut lætis Auspiciis contracto, ita per Annos quater denos conjunctissimè exacto atque extracto, quæ Conjuges comitari solet probos, Benedictio divina, cum quaternò id Puerperiò lætum fuerit & fœcundum, Rosetoque cuidam ob Fœcunditatem non absimile.

Editus nimirum susceptusque ex illo est, Filius, unicus quidem, sed tali Torò dignus, Vir Nobilissimus, Amplissimus & Consultissimus, idemque, tam magnificâ Autoritate quàm Prudentiâ exquisitâ, & respondendi de Jure Solertiâ Eminentissimus, JOHANNES GODOFREDUS, Reipublicæ Thoruniensis Consul, de procurandis promovendisque publicis illius Commodis, longè meritissimus, Fœminæ Nobilissimæ, & non solum ad examusitatum Sexûs sequioris Exemplar fabricatæ, sed & supra communem Sexûs sui, Seculique Genium, ob Pietatis, Morum, Virtutum & Elegantiarum, quibus circumstipatissima est, Satellitium, evecta, ANNÆ CATHARINÆ, Viri Laude nostrâ

Su-

Superioris, JOHANNIS KISLINGII, Reipublicæ Thoruniensis Vice-Presidis, & Natalium partim Splendore, partim Rempublicam administrandi Solertiâ, partim Nominis Celebritate, partim Rerum benè gestarum Gloria, aliisque Honorum Magmentis, Exsplendescentsissimi, deque amplissimis Officiis suis, præclarissimè olim meriti, utinam adhuc dum merentis, & Commodis Patriæ, quam sibi reddidit devinctissimam, invigilantis, Filie unice, Vinculis Maritalibus adstrictus, cui tanquàm unico Familiæ Ræsnerianæ Propagatori, non possumus non, continuum Florem, Viriditatem perpetuam, Felicitatem suò Genere dignam, & quæcunque Hominis Vota esse possunt, hac ipsâ Occasione, ex penitissimis Cordis Receptibus apprecari. Filio huic unico, jungenda, & lætissimæ Liberorum Ræsnerianorum Propagini, accensenda est & Filia, ANNA ELISABETHA, Fœmina Emendatissima, & Virtutibus Sexum muliebrem decentibus, condecoratissima, Viri, ab Humanitatis & Affabilitatis Præconiò maximè commendabilis, ADAMI SCHULTZII, Negotiatoris Exercitatisissimi, & intra Poloniæ Fines Cognitissimi, prosperarum ac dubiarum Rerum Socia, quæ Familiam Ræsnerianam passim Locorum Caput efferentem, & cum splendidissimis quibusvis paria facientem, duabus Neptibus adauxit, quarum posterior, THEODORA, Spem de se conceptam, cum & felicissimæ Indolis, & Virtutis non simplicis Specimina non una, optimorum Parentum Gaudiò jam edidisset, præcoci admodum & immaturò Obitu interceptit, & in ipso Ætatis Flore, Trienniò necdum completò, Floris instar defloruit, prior verò ANNA ELISABETHA, infra Pubertatis Annos adhuc constituta, & ad omnem Pietatis Honestatisque Cultum diligenter formatur atque educatur, & Domi nil aliud quàm viva Virtutum Exempla intuetur. Referenda quoque in Numerum Proles Ræsnerianæ est, Fœmina, Venustate Formæ, Morum Amabilitate & rarissimis Animi juxta ac Corporis Dotibus commendatissima, Sexûsque sequioris Luminibus obstruens, THEODORA CATHARINA, quæ Viro Amplissimo, Prudentissimo atque Integerrimo, MATTHIÆ BERGEMANNO,

primi-

primicerio *VVschovensium* Consuli, & diffuse admodum *Famae*, *Fidei*,
 que minimè temerata *Mercatori*, conjugalem *Fidem* dedit, & splendidis-
 sima, cui *Originem* suam debet *Familiae*, eximium planè *Decus* & *Aug-*
mentum addidit, bis binis *Amoris* *Pignoribus*, è castissimò *Uterò* in *Lu-*
cem editis, *Nepote* scilicet unicò, *FRIDERICO*, in *Pietate*, nec non *Ar-*
tibus *Moribus*que optimis, *Paterni* *Exempli* *Æmulatione*, feliciter *ado-*
lescenti, & ad maxima quæque *natò*, jamque *præclari* quid & *Parent-*
tibus & *Cognatis* *applaudentibus*, *minitante*, ternis identidem *Neptibus*,
BARBARA DOROTHEA, *ROSINA ELISABETHA*, & *AN-*
NA CATHARINA, quæ & *letissimè* *efflorescunt*, & *Matrem* *Lau-*
dis *Præconiò* dignissimam, *Virtutibus*que rarissimis *radiantem*, *æquis*
Passibus *sequuntur*, & *ab* *Eâ* *discunt*, *qua* *Viâ*, *ad* *summum* *Sexûs* *fæ-*
minei *Fastigium* *eniti* *oporteat*. *Quarta* *denique* & *ultima*, è *fæcundò*,
 & *Fæcunditate* *nulli* *secundò*, *Conjugiò* *Ræsnerianò* *prognata* *Proles*
fuit, *Filia* *ROSINA CHRISTINA*, *sed* *in* *ipso* *Ætatis* *Limine* *ex-*
tincta, & *Funere* *maturrimò* *elata*, *ab* *insperatâ*que *moriendi* *Neceffi-*
tate *defoliata* *quasi* *reddita*, *impressâ* *infantili* *Exemplò* *suò* *Parentibus*,
Mortis *Memoriâ*, *quibus* *illud* *Poetæ* *velut* *occinebat* :

Vidi *Ego* *manè* *Rosam*, *nasci* *cum* *Lumine* *Solis*,
Et *vidi* *rursum*, *Sole* *cadente*, *mori*.

Perpicuum ex modò dictis esse arbitror suâ,
 id *Conjugii*, quod *superficiariè* *descriptum* *dedi-*
mus, *Felicitate* *destitutum* *non* *fuisse*, *sed* *nec*, *quæ*
Piorum *quorum*que *Comes* *esse* *solet* *Calamitas*,
Pede *illud* *claudò* *deseruit*. *Et* *ad* *hanc* *quidem*,
 etsi *Copia* & *Multitudo* *illius* *tanta* *sit*, *ut* *vel* *con-*
summatus *Orator* *omnem* *ejus* *Mensuram* *adim-*
plere *nequeat*, *Stylò* *tumultuariò*, & *concisiore*
Verborum *Paratu*, *designandam*, *nunc* *ferimur*,
 accingimur. *Nunquam* *Rosæ* *Spinarum* *sunt* *ex-*
 per-

peres, *sed* *iisdem* *circumvestitæ* & *circumvalla-*
tæ, *quòque* *excrefcunt* *magis*, *eò* *densiores* *illis*
*duriores*que *Spinæ* *concrefcunt*. *Obnoxia* *sunt*
 & *ipsæ*, *expositæ*que, *jam* *Ventis* *impetuosis* *simis*,
jam *Pluviis* *densè* *cadentibus*, *jam* *Æstui* *Marco-*
rem *inducenti*, *jam* *grandi* *obvia* *quæque* *con-*
tudenti & *concutienti* *Grandini*. *Non* *absimile*
quid *de* *evocato* *in* *cœlestem*, *Frigoris* *omnis*, *o-*
mnisque *Æstûs* *expertem*, *Patriam*, *RÖSNERO* *ve-*
nit *pronunciandum*. *Tantum* *enim* *abest*, *ut* *à*
Calamitatibus *ille* *atque* *Adversitatibus*, *immu-*
nis *fuerit* & *expers*, *ut* *Fluctus* *earum* & *Impetus*,
ad *Abundantiam* *potius* *sit* *expertus*, *nec* *enim*
lætò *solummodò* *Prosperitatis* *Vere*, *quod* *Rosis*
producendis *accommodum*, *circumdatus*, *sed* &
asperrimâ *Ærumnarum* & *Solicitudinum* *Hye-*
me, *Tristitiæ* *cujusdam* *Imaginem* *sistente*, *infe-*
status *fuit* & *divexatus*. *Etenim*, *etsi* *Conjugium*
Ipsius, *ob* *allegatas* *modò* *Rationes*, *nec* *Diuturni-*
tatis *exfors* *fuerit*, *nec* *Dulcedinis*, *sed* *melleum*
quodammodo & *saccharatum*, *id* *tamen* *Mellis*,
ut *Res* *Hominum* *incertæ* *sunt*, *nullòque* *firmò*
Tibicine *suffultæ*, *Felle* *subinde* *amarissimò* *non*
unò, *conturbatum*, & *Alöe* *usque* *quaque* *ingratâ*,
adulteratum *fuit*.

Post *consummata* *illicò* *Nuptiarum* *Solennia*, *VVschovæ* *celebrata*,
illinc *discedere*, *Terga* *dare*, & *ob* *cruentum* *truculentum*que *quod* *id*
Temporis *inciderat*, & *nulli* *non* *Hominum* *Generi*, *deleterium* & *fu-*

nestum erat Bellum, Züllichoviam se cum acceptâ paulò ante, utriusque
Fortunæ Sociâ, recipere, necesse habuit, cumque & illuc ceu communiter
fieri assolet, hostiles Invasiones atque Irruptiones appetere, cerneret, &
ut Sedem ibi figeret, parum consultum sibi fore, deprehenderet, mutato
derepente Consiliò, Svebosum, Familiam Domumque transtulit, & inte-
grum illic Biennium substitit, vel sic, ab inclementissimò vehementissi-
mòque, immanissimâ immitissimâque Bellonæ Flagellò, ejusque Incurssi-
bus & Injuriis, tutum se asserturus. Enimverò, cum neque publicum
hic Loci Cultûs divini Exercitium, inestimabile illud Cimelium, liberum
esset, ac permissum, neque sufficiens ad tractanda cum Fructu Commer-
cia, Commoditas sese offerret, facile intellexit, ut erat Rerum intelligen-
tissimus, in Rem suam haudquaquam fore, si diutius intra Urbis illius
Pomæria commoraretur. Idcirco his valere jussis, postliminiò Zül-
lichovium unde digressus erat, regredi sustinuit, eum potissimum in Finem,
ut, qua erat in Negotiis expediendis Circumspectione & Dexteritate,
Res suas in melius magis magisque eveberet, & transferret. Successus
quidem hic optatus Eum non destituit, sed nec destituit, cui ab ineunte
Ætate adfuetus erat, Ærumnarum Cumulus. Jam enim Fortunam quan-
doque benignam reperit, & sic satis obstetricantem, jam verò novercan-
tem eam, qua est Inconstantia & Levitate, est expertus, attestantibus id,
quæ propriâ Ipse fidelique Manu consignavit, Mercimoniorum Rationa-
riis. Marte postdeinceps Arctò, in Marchiam Brandeburgensem, cater-
vatim acervatimque irruente & irrumpente, eamque, tantum non omnem
inundante, Locò rursum cedere, Vasa colligere, & VVschovam nihil
cunctabundus revolare, instituit, ad sævissimam Fulminum Bellicorum
Rabiem, subterfugiendam, & rabiosam eorundem Sevitiem, evitandam.
Pedem hic acprimùm fixisset, (fixit autem A. MDCLXXV.) non
tam illi adversorum malorumque Colluviei, cui declinandæ hucusque de-
sudaverat, ereptum se, quàm totum sentiebat immersum. Verè immer-
sum! A Tergo & à Fronte immersum. Turma enim Turbaque Mi-
litis præsidarii non exigua, citra Moram, Hospitiò erat excipienda, &
susti-

sustinendæ dein exantlandæque Copiarum hostilium Exactiones & Di-
reptiones, quibus Fortunæ Opesque ipsius non potuerunt non adeò atteri,
& everti, ut Res ejusdem, multiplicatis Infortunii Procellis, non labefa-
ctatæ solum sed & collapsæ viderentur.

Supersedeo hic exquisitò Verborum Appa-
ratu, acerborum, asperorumque omnium, quæ
publicorum, quæ domesticorum, acutissimarum
quarundam Spinarum instar exhibentium, qui-
bus frequentissimè oppugnatum, expugnatum ta-
men nunquam fuisse ipsum novimus, Numerum
inire, & Catalogum illorum contexere, huic enim
concinnando, vel Tulliana quædam vix sufficit
Svada. Contumax tamen ille pertinaxque Mœ-
ror, quem ex Obitu nunquam satis deplorandò,
Conjugis Desideratissimæ, in qua, neque quoad
Pietatis, Virtutum primæ & maximæ, Culturam,
neque quoad Morum Innocentiam, neque quoad
Virtutum Sexui Muliebri decorarum, Præco-
nium, neque quoad Rei Oeconomicæ, operosæ
admodum, Accurationem, neque quoad Amo-
ris denique mutui Exercitium, ad ipsa usque ex-
trema desiderari quicquam potuit, ipsum conce-
pisse, tam certum est quàm quod certissimum,
minimè hic est reticendus. Quantoperè enim
hujus suæ THEODORÆ, Doni verè divini, quadra-
genarius illius Possessor, Amissione, excruciatu-
s fuerit, & Senio imprimis ingravescente, conturba-
tus, Nemo quisquam melius, quàm Conjuges, re-
cipro-

cirocâ se Charitate amplectentes, decidere possunt & decernere. Hos namque facilè Ego mecum consensuros esse opinor, fulminantem id Genus Tempestatem tantæ esse Malignitatis, atque Atrocitatis, ut ipsam veluti Animam, nullò præfocare possit Negotiò, sicubi in Delicatum unum aliquem, & Seplasiâ dignum ea inciderit. Quo interim Animò, quaque Constantiâ, istud penetrantissimi Vulneris, & Funeris mœstissimi, exceperit, vix ullâ Verborum Solertiâ, quæ vel disertissimum aliquem Fabium delassare posset, efferri est pote. Nôrunt, si quid rectè judico, quotquot familiariter ipso usi sunt, Fulminibus Eum, Pondere non minùs quàm Numerò magnis, circumcirca cadentibus, nullibi non percussus, adeò non abjecisse aut despondisse Animum, ut impenetrabili potius Patientiæ Galeâ, adversus ea se obfirmaverit omnia & singula. Cujus quidem Rei, evidens admodum Specimen, eople Die, quo alteram Sibi Cordis Portionem, Conjugem intellige dulcissimam, disruptò tenacissimò Conjugii Vinculò, sibi vidit ereptam, seque illius, quo nihil suavius in his Terris habebat Consortiò, privatum, & viduatum, id quod ipsis Sacrorum Quinquagintadialium Vigiliis, circa duodecimam Noctis Horam, A. MDCICVI. contigisse, meminimus. His enim placidissimè defecit, postquam Annos LX. demptis Diebus paucis, honestissimâ Famâ vivens, confecisset. Quo-

Quotusquisque est, qui nesciat? Rosam, quæ Nomen RÖSNERO nostro suum indidit, dum adhuc, ruptis nondum Tunicis, intra fastigiatum illa suum Nodum aut Conum hæret, Gemmæque similior quàm Flori, se nondum aperuit & evoluit, exterioribus quibusdam iisque laciniolis Corticibus, & Membranulis esse obvolutam, & quasi obmunitam. Obmunitum se quoque & obfirmatum adversus Vim Doloris non minimi, undique ivit RÖSNERUS, pro eo, ac decet, Patientiæ Clypeò, Senectutis suæ Fulcimentò maritalique Adjumentò se videns destitutum, constitutumque in Viduitate, Luctùs & Squaloris non experte, paratum se exhibens, ad excipiendas, quæ erant Pietate, Sagittas, desuper sturnatim in se delabentes, nihil eorum indignabundè ferens, sed cum Animò suò cogitans, humanitus quid accidere cuivis Hominum non rarò solere. Perhibent Naturæ Mystagogi, Allia inter, Rosam spirare fortiùs gratiùsq;. Neque hac in Parte Nostro, quicquam cum Rosâ Discordiæ intercessit, sed harmonicè quasi cum eâ concinuit. Quò enim magis Procellarum Agminibus atque Examinibus, percellabatur & concutiebatur, hoc minùs malis cedebat, sed impavidum se exhibebat. Concinnè admodum congruèque, ad Viduitatem, concatenatis Adversitatibus expositam, æquiviparat se Rosa, Folia sua amittens, ab Æstu mox absumenda, & excoquenda, H cum

cum Epigraphe: NON REDITURA VOLANT. Hæc talia, & Animô RÖSNERUS Viduus volvebat, & Oculos simul ab eo, à cuius solius sponte Res humanæ pendent, nunquam reflectebat, non nescius, nec Hominis esse mala sua non sentire, nec Viri, eadem non ferre.

Viri, & Boni quidem Viri, qui, quò rarior, eò in ultimâ hac Mundi Colluvie carior, & Nomen, & Partes, non gerere solum, sed & tueri & defendere, cum semel in Animum induxisset, omnes illius Numeros, adimplere, ad grande usque Senium, imò ipsa vitæ terminalia, omni Ardore studuit & Contentione. Quare non potuerunt non tam egregias Egregio publico Operas præstiturum, & ad procuranda promovendaque illius Commoda fabrefactum, Honores, iique maximis stipati Officiis, comitari. Ceu Vara Vibiam, secundum Proverbium, trahere solet, & Laborem Præmia sequi, sic Honor post se traxit Honorem. Singulos Ordine signabimus. Renunciatus primùm est Deputatus Regius, post deinde, Scabinatûs Assessoribus adnumeratus, Prætor porro, & Ædis Sacræ Antistes constitutus, & in Collegium denique Consulare accitus & cooptatus, facitque has Dignitates omnes, non Numerus solum spectabiles, sed Fides quoque & Integritas, quâ administratæ. Diligentissimè enim atque haud scio an omnium dexterrimè, commissis Sibi Functionibus præfuit, Mores elimatissimos, Famam integerrimam, innocentissimamque Vitam, per omnia sectans, & nullius Rei, quàm Pietatis, Pacis, Modestiae, Lenitatis, & Æquitatis studiosior, adeò, ut Nemo de ipso tam multa, tamque magna possit prædicare, quin multò majora & plura Encomiis supersint. Ut neque Obsequium Lenitate neque Asperitate Amorem corrumperet, sedulò & diligenter Operam dedit. Operam dedit, ut omnium & haberetur Optimus & esset. Fateantur oportet, quotquot Necessitudinis vel intimioris Amicitiae Nexu, devincti ipsi fuerunt, nihil illi luctuosius, Deploratione, Gemitu & Indignatione, dignius nihil

bil accidere potuisse, quàm observâsse, dari, qui publicum Bonum defraudant, Contentiones alunt, Lites disseminant, Rixas fovent, Altercationibusque student. Dari, qui inconcinnâ Titulorum Congerie, deletantur & abripiuntur, Ambitionis Æstu titillantur & dementantur, Holophantas, Æruscatores, Quadruplicatores, & Æris alieni Decoctores, Veteratores, qui Fidem temerant, & Animum Caeterii Stigmate cicatricatum, circumferunt. Dari, pessimi Sulphuris Fursurisque Homunciones, qui insuper habitò omni & neglectò, Æqui Honestique Studiò, privatam, Ordine præposterò, publicæ præponunt Salutem, nihil solliciti de eo, quod vel Encomium conciliare, vel concitare Improperium, vel Favorem DEI parare, vel parere illius Odium potest. Hos inter, Ille, Sceleris purus, pro eo, ac Virum probum, cuius Insigne, & ipsam suppeditare Rosam in propatulo est, decet, tam catam, tamque cautam vivendi Rationem instituebat, ut semper rosei, hoc est suò Nomine & Genere digni quippiam efficeret, è Spinis Uvas colligens, inter ipsas Spinis, nihil Spinarum gerens, calceatus inter illas incedens, lentisque Deliberationibus nullus intepefcens, sed vel ex Arenâ Consilium arripiens.

Illustriores inter Fimum Rosæ sunt, & conspectiores. Conspectior & Noster fuit inter Homines nauci & titivilitii, ne tantilli quidem ipsos faciens, & sic nihil Dissidii fovens, cum Rosâ, inter Fimum Folia expandente, & florente, cui Subscriptio addita: QVA SIS AB ORIGINE SPECTES; probè sciens, Verrucam in Facie faciliùs ferire Oculos, quàm in Pede vel Tergò. Non ignorant, quibus aliqua cum Ipso Familiaritas intercessit, Gratiam apud Eum, nec Pretiò, nec Prece, unquam promercalem fuisse, sine Solatiò miseros ab Eo nunquam dimissos, nunquam se Largitionibus

bus corrumpi passum, malâ Fide Muneribus suis nunquam defunctum esse. Experti sunt Eum Homines singuli, Amicum bonum, Pupilli, Patrem providum, Viduæ, Curatorem diligentem, Cognati juxtâ atque Agnati, Fautorem officiosum, Egentiores, Datorem munificum, Pauperes, Nutritorem largum, Boni, Patronum sincerum, mali, severum Catonem, Verbi divini Præcones, Largitorem beneficum, Res familiaris, Oeconomum indefessum, Curia, Consulem prudentem, Respublica, Lælium cordatum, Liberi, Altorem fidum, Ædes sacra, Antistitem non tralatitiè meritum, totaque adeò Communitas, commune Bonum. Et istud quidem Laudis non tam ex Adulatione, aut placendi Studiò proficiscitur, sed cum Veritate, Adulationis omnis experte, amicissimè conspirat. Cæterùm, & ob publicam eamque creberrimam Oraculorum divinorum, quibus mirum quantum delectabatur Auscultationem, & ob privatam, eamque assiduam, Meditationum Sacrarum, quibus erat intentissimus, Lætionem, commendari meretur.

Quicquid faciendum Sibi fuit, cum Curâ expeditum dedit, Rosciumque Se, qui RÖSNERUS erat, approbavit, quo ipso & Viri Boni Laudem reportavit, & Boni Communis Nomen obtinuit. Non diffitebuntur, si qui sunt integri Rerum Æstimatores, & Judices æqui, Probitatem, in Ipso, cum Prudentiâ, Prudentiam cum Modestiâ, Modestiam cum Integritate certasse, Honorem Ipsum cuique suum decenter
vi.

tribuisse, Superiores reverenter coluisse, Collegas candidè amasse, Neminem quenquam temerè offendisse, Nemini cuiquam malitiosè offecisse, nullius Commodis obstuisse, & Consilii inopibus, non invitum Auxiliò venisse. Sicubi Injuriam Sibi à quoquam sensit illatam, æquò eam ferebat Animò, ad ignoscendum se exhibens longè paratissimum, alienissimum longè à Simulatibus, quas totâ Mente averfabatur, execrabatur, perpetim fovendis. Functiones, quibus non paucis neque exiguis, nunquam non distringebatur, ut à Precibus exordiebatur, ita perfunctoriè & superficialiè non exsequebatur, quapropter & pleræque omnes, felicem sortiebantur Exitum. Vita Ejus, à Mundi Triscurriis, Vanitatibus, atque Illecebris, blandientibus quidem, sed de repente è vestigio evanescentibus, remotissima, à Sobrietate & Temperantiâ nunquam distidens & discordans, Fraudumque & Artium malarum expers fuit, quâ Ratione & Sanitati suæ plurimum profuit, & tam suis quàm alienis Negotiis, dextrè obeundis, Aptitudinem, & Animi Tranquillitatem, illam Senectutis Nutriculam, quâ nihil jucundius esse existimamus, sibi conciliavit. Quin & Amorem Favoremque sibi conciliavit, Maximorum, Medioximorum, Minimorum, adeò quidem, ut & Ipsi quoque Magnatibus, exsisterit gratus, qui Gratiam & Benevolentiam in Ipsum suam, plene quasi Cornu & Sinu effundere, non sunt dedignati.

Reliqua, angustiori Chartæ Spatio inclusus & angustiori ad cogitandum Morâ exclusus, si candidâ hinc Confessione omiserò, quàm rectissimè commendatum me ivisse, confido. Minimè tamen omittendum hoc Locò & dissimulandum esse arbitror, qualem se gesserit in Aulâ Regiâ post absorptam à Vulcani rabie, & in Cineres redactam, Wschovam, tantum non omnem, publicò illuc Nomine ablegatus, non enim Re infectâ rediit, sed benè illâ gestâ & expeditâ, totam redux

Communitatem, ita exhilaravit, ut Utilitatum per
Eundem partarum, nec dum hodiè, Oblivio
quæquam ceperit, sed gratâ illæ ab omnibus Men-
te recolantur, prædicentur. Res id ipsa loquitur,
& plenò univèrsa Civitas Ore attestatur, quænimò
notius longè & exploratius est, quàm ut hoc de-
mum Locò à nobis debeat commemorari. Ipse
Ego, quoties recordor (recordor autem frequen-
tissimè) quos conferre mihi cum Ipso licuit Ser-
mones, toties Animo quasi meo obversatur, co-
mis illa Gravitas, & gravis Comitas, quæ Animo-
rum Conciliatrices felici admodum Conjugiò, &
Sororiò quasi Vinculò, copulatas, laudabili Arti-
ficiò ita miscere, ita temperare didicerat, ut in A-
morem atque Admirationem sui, unumquem-
que rapere & pertrahere potuerit, neque enim
quisquam vel de illâ, Jure unquam conquestus,
vel hac temerè abusus est. Illâ, malos arcebat, hac,
alliciebat bonos, Rosam hòc ipso & ad bona pa-
rienda, & ad depellenda mala, aptam natam, ex
Asse adæqvans. Dicitur Rosa Scarabæis Exitio
esse, eosque Odore suò enecare, Apibus contra
mellificis, Saluti ea est. Saluti & Noster fuit, Bonis
quibusque, Nemini verò nisi Solis Exitio Malis,
vel sic ad Rosam proximè accedens, Scarabæis
hinc, illinc Apibus obsessam, cum Inscriptione:
HIS SALUTI, ILLIS VENENO. Subit adhuc Ani-
mum Memoria, quàm Ille nullius Amorem, vel
foedâ

foedâ Adulatione, vel turpi Offerumentò exam-
biverit, sed inusitatis Ingenii Dotibus, ultrò impe-
traverit & meritissimò suò assecutus sit. Animò
adhuc mecum cogito, nunquam ipsum Officiis
aut Oblectationibus Vulgi, qui optimarum Men-
tium Character est, captum, nunquam Res illas
Plausu persecutum esse, quæ frequenter Virtutis
Specie fallentes, inani Titulò blandiuntur. Et ut
Rosa, quæ Olfactum Odore, Colore Aspectum,
Tactum Lenitate delectat, apud Hieroglyphicos
Scriptores, jam bonæ Famæ, jam Humilitatis, jam
Patientiæ, jam Silentii, jam Innocentiæ, jam Char-
tatis, jam Puritatis, jam Tolerantiæ, jam Mansve-
tudinis, jam Lenitatis, jam Fœcunditatis Symbo-
lum præbet, ita quoque, si RÖSNERUM, Paradiso
jam cœlesti & ultramundano, si Animam con-
templere, illatum, quoad hæc omnia, gemellam
Rosæ Imaginem exhibuisse, asseruero, næ Ego ve-
reor, vel, ut latum à Veritate Ungvem recessero,
vel, rosam cum Anemona comparavero.

*Sed cum & Fragilitatis Caducitatisq; humane, Similitudinem quan-
dam minimè fictitiam, Rosa subministret, de Morbò & Morte RÖS-
NERI, cujus Anima, Paradisiacis jam Rosis, iisque, DEO & An-
gelis, benè olentissimis, est adscripta, dicamus, restat. Fuit alioquin
per omnem propemodum Vitam, inter Ærumnas inexpugnabiles, inex-
plicabilesque Sollicitudines, quibus cum linera permulta conficiens, tum
Negotia permagna expediens, tanquam Spinis compungebatur, actam,
& ad summum ferè Ætatis humane Terminum, à Mose præfixum,
exactam, Valetudine satis commodâ, satisque firmâ usus, Rosæque instar
vixit*

viruit & vixit, sed non exigua Virium suarum Decrementa, per aliquot in Eo Annos, manifestissimè notare licuit, præsertim, ex quo Pedum Dolore & Tumore infestari cepit. Marcere se itaque indies atque elangvescere, & Vires Corporis juxta atque Animi, imprimis autem Memoria, cum crescente Ætate decrescere multumque de vegeto illo Alacritatis pristinae Vigore, sensim sensimque, imò sensibiliter decedere, intelligens, & tanquam Rosam se emarciturum post Tempusculum non omninò longum, prævidens, Lectione Sacri Codicis, qui Narthecium quoddam est, ipsam Nardum pisticam exsuperans, Prece incessabili, in qua Vita omnis, Nobis omnibus est traducenda, Cantilenis piis, aliisque id Genus divinissimis Meditationibus, quarum Exercitiò per omnem Vitam mirificè recreabatur, seque totum illis devovebat, procul omnibus Mundi Vanitatibus & Deliciis, nunquam non sibi perosis, ad Discessum, ex hac Rosarum, (Spinarum dicere volebamus) Valle, jam pridem se accinxit, Mentem Cælo agnatam, ad Cælum erigens, præ Mundanis cælestia, Amorum divinatorum plenus, Animò cogitans, sicque decretorium Marcorem suum, paratissimus exspectans, & omnia, à cælestibus aliena, Animò suò longè ejiciens.

Maturas autem penes Ipsum fuisse Mortis Meditationes, certissimò præter alia Documentò est, quod & de Quietoriò, in Cœmiteriò Submœniano, & de ferali Capulò, pro condendâ in Eo fragili Corporis Sarcinâ, conficiendò, dudum ante fatalem cogitavit Horam. Hujus Antambulò, minimè fallax, Catarrhus erat apoplecticus, quocum, ut aliquandiu jam conflixerat, ita Diebus, Ferias Anastaticas proximè præcedentibus, solitò vehementiùs, illo infestabatur, adeò quidem, ut illis ipsis Feriis, Cœtui se publico, quem, sicubi per Valetudinem adversam non impediabatur, liben-

terantissimè frequentare solebat, Virium Imbecillitate prohibitus, non adjungeret, nec Templum accedente inprimis Svasu Amicorum Necessariorumque Hortatu, frequentaret, sed, intra Lares se suos contineret, Domique Precibus & Suspiriis vacaret, de absorpta per Salvatorem Mundi, in Victoria Morte, ex Animò gaudens. Nihil equidem, accitò Sanitatis Magistrò, Remediorum saluberrimorum, tam internorum quàm externorum, quæ & Morbi Natura requirebat, & Ægrotantis Conditio admittebat, non adhibebatur, nec quicquam omissum Curæ, qua & Morbo maturè Obex poni, & Valetudini consuli possit, sed nihil etiam illis omnibus, quæ vel recuperandæ Sanitati, vel expugnando vel mitigando huic Malo, aliàs facere videbantur, vigilantissimus Corporis Curator profecit, etsi nihil temerè negligeret, nihil parùm dextrè administraret. Fatalis Ictus, Nemini evitandus, & hinc in tantò Ancipitiò evitari non potuit. Exquisitâ, ab Arte Medicâ depromptâ Ope, incassum adhibitâ, & omnibus in pejus magis magisque sublabentibus, ex Indiciis minimè dubiis, minimèque obscuris, Mortem quisque adstantium, instantissimam collegit.

Quemadmodum autem Sol, jam jam occasurus, pulcherrimus ac desideratissimus nobis videtur, ita quoque RÖSNERI Virtutes, quibus vel Invidiâ non diffitente, ad Ultima usque eminuit, in ipso Mortis Collimitiò vel maximè emicuerunt. Nec fatalis longè Hora absuit.

K

Feria

Feria enim illius Hebdomadis, quæ Memoriam Mortis à Redemptore nostro triumphatæ, nobis subinsinuat, erat tertia, quæ, & quidem circa Vesperam illius, à Catarrhò Apoplectico, tanquam Fulmine quodam, denuò, non tam tangebatur, aut attentabatur, quàm concutiebatur & opprimebatur. Hic enim & ferali Illum strato affigebat, & Auditum actutum præcludebat, & Linguam, reliquasque Corporis Partes, quò minus suò fungi possent Officiò, impediabat, & Vires simul omnes, non frangebat, aut debilitabat, non consumebat aut atterebat, sed uno veluti Ictu & Actu prosternebat, exhauriebat, atque erodebat, ut tanquam Folia quædam Rosarum defluerent. Prostratis sic atque erosis RÖSNERI, & Corporis & Animi Viribus, ab extremis proximè abesse Ipsum, Nemo non assistentium præfagebat, quæ & post Moram non longissimam, ingruebant, siquidem postridie illius Diei, quo in Lectum coniectus erat, XVII. nempe Kalendas Majas, A. MDCC. circa Horam XII. diurnam, inter medias præsentium Preces & Cationes, Dormitabundo similis, (nam & Lethargo inexplicabili implicabatur) instar Rosæ elanguit & emarcuit, postquam Annos LXXIII. Hebdomadas XIII. & Dies III. satur Vitâ, Miseriâ satur, non tam vivendo quàm florendo exegisset. Sit Animæ Ipsius, ab Animæ Sponso, qui in mysticò Epithalamio gratiosa Cæli Rosa audit, in paradisiacum alterius Vitæ Rosetum, nullis Ventis aut Tempestatibus expositum, sed Æstus Frigorisque omnis expers, è Miseriorum Valle tratatæ, & Gaudiò interminò perfruenti, benè! sit æternùm benè! Corpus emarcidum atque emaciatum, in Spem certissimam Revirescentiæ, Tumulo illatum, & Terræ commissum, utut virere desierit, & vigere, Rosa tamen ne sic quidem esse desit.

Rosam enim id Mihi clausam, ast Flori vicinam, & Folia mox explicaturam, referre videtur, cum Inscriptione: **EXPECTAT SOLEM.** Solem quoq; terrenæ illæ, Terrâ oblectæ RÖSNERI Reliquiæ,

quæ, expectant, Solem, inquam, Justitiæ, & ipsæ aliquando, si ultimum illud Ver illuxerit, ceu Rosa, quædam reflorescent, revirescent, & Viriditatem, in infinita Secula non finiendam, indipiscuntur. Nos interim Viro, tot Virtutibus, tot Dignitatibus, tot Meritis, addo, tot Magnatum Amicitias, post Fata quoque fragrantissimo, fragrantem in Urnâ Crocos, ac Ver perpetuum apprecamur. Schema Ille & Hieroglyphicum Rosæ, ne Mortuus quidem deposuit, sed ut arida quoque Rosa, suis non destituitur Utilitatibus, & si non Visum, Gustum tamen, atque Odoratum reficit, & recreat, sic Is, hac licet Vitâ evocatus, Posteritati tamen Exemplar, pulcherrimarum Virtutum reliquit imitandum, & suâ, inter Laudes, non ementitas, non emendicatas, exactâ Vitâ, docebit Posterum, quâ Viâ, ad Honoris & Gloriæ Fanum sit contendendum. Non insolabiliter quidem, sed leniter Eorum ferendi sunt Obitus, quos in meliora translatos non dubitamus, temperare tamen nobis minimè possumus, quin, quotquot Pignorum & Consanguineorum Rœsnerianorum Nomine veniunt, delenificam Ejus, qui in Fletu Solatium est, Gratiam, medullitus apprecemur. Imò verò, ex ipsâ Animi Mente iisdem Omnibus & Singulis, apprecamur, ut Felicitati Ipsorum, quâ hac nostrâ Ætate fruuntur, nihil unquam desit, Eorundemque Flori, qui omnium in se Oculos hucusq;

con-

convertit, nihil unquam derogetur, nihil decedat.
Wschovensi pariter Reipublicæ, cui post recipro-
catam toties totiesque Malorum Iliada, vix respi-
rare datum est, apprecamur, ut non solum Eo-
rum, qui ad Clavum illius sedent, & Commodis
ejusdem invigilant, Prosperitas, facta tecta conser-
vetur, sed & Omnium benè merentium, eique
benè cupientium, frugi Filiorum & Civium Vo-
tis, Eventus nunquam non ex Asse respondeat.
Damnum cœteroquin, per ereptum hunc Senem,
Ætate & Prudentiâ talem, eidem illatum, acer-
bissimè lugemus, idque hoc magis, quò minùs
Inficias iri potest, Mala, Mortem, tantorum ple-
rumque Virorum, consequi solere, plurima, ma-
xima. Nam si eo Tempore, quo canis Consiliis
peropus esse videtur, Senes, Prudentiâ præ-
clari eripiuntur, magnò id eoque
tristi Auguriò, carere
vix potest.

